

κοπής τους είναι το σύστημα τους επιστημονικής και τεχνικής ανατροφής, οι ανώτεροι τους έμπορικοί κ' οικονομολογικοί μέθοδοι, ή ενέργεια κ' ή έπιμονή τους.

Ο Άγγλος βιομήχανος πρέπει να ζυπνήση. Κλίνει σήμερα πολύ να χαιρείται την έπιτυχία του περασμένων χρόνων, όταν ο συναγωνισμός έτανε πολύ μικρότερος, άντις να συμμορφώνεται, όπως κάνουν οι αντίπαλοί του, με τις σημερινές ανάγκες.

Και μ' όλα αυτά όμως τα προστατευτικά έθνη ακόμα φοβούνται τον άγγλικό συναγωνισμό και κάνουν ό,τι μπορούν να τον πολεμήσουν. Μ' όλα του την προστασία, ή Άγγλία, χάρη στο άνοιχτό της έμπόριο, τους στέλνει πολύ περισσότερες προχρηματίες της απ' ό,τι της στέλνουν εκείνα.

Το σύστημα του άνοιχτού έμπορίου, αφήνοντας κάθε έθνος να παράγη ό,τι μπορεί να παράξη πιο εύκολα, ψυχώνει τον χωρισμό εργασίας και την οικονομία στην καλλίτερη και περιεχτικώτερη σημασία τους. Όσο λιγώτερα τα έμπορία, τόσο καλλίτερο είναι το έμπόριο· το κεφάλαιο κ' ή εργασία βρίσκουν μονάχα τους την πιο ωφέλιμη δουλειά. Η προστασία θα ψυχώσει δίχως άλλο τις περισσότερες βιομηχανίες, θα βλάψη όμως όλες τις άλλες. Το άνοιχτό έμπόριο μεγαλώνει τον κύκλο της συναλλαγής, κι όσο τον μεγαλώνει τόσο μεγαλειότερη ή οικονομική ωφέλεια. Το καλλίτερο γιατρικό για έμπορικη και βιομηχανική δυστυχία είναι να πληθαίνουν οι πηγές προμήθειας και συναλλαγής. Η Άγγλία έχει πώτερη έμπορικη και βιομηχανική ποικιλία παρά κάθε άλλο έθνος. Με άνοιχτο έμπόριο, το έμπόριο είναι μόνιμο και βέβαιο, ενώ οι προστατευτικοί δασμοί αλλάζοντας αδιάκοπα, έχουν τ' αντίθετο αποτέλεσμα. Η προστασία φέρνει υπερβολική παραγωγή και γεννά μονοπωλία, δυο οικονομικά κακά.

Αν και δεν έχει λόγο πώς το προστατευτικό σύστημα των άλλων έθνων βλάπτει το έξωτερικό έμπόριο της Άγγλιας, το κακό θάναί ακόμα μικρότερο αν βάλλη κ' ή Άγγλία τέτοιους δασμούς. Σήμερα αφήνει λυγότερη την εισαγωγή για δική της ωφέλεια κι όχι των ξένων. Αν ωφελούνται κ' οι ξένοι, αυτό δεν την πειράζει. Έμπόριο δε γίνεται δίχως άμοιβαία ωφέλεια. Οι προστατευτικοί δασμοί θα λιγοστέψουν το γενικό έμπόριο, ενώ ή Άγγλία περισσότερο από κάθε άλλο έθνος το θέλει όσο γίνεται μεγάλο. Ο πλούτος των άλλων έθνων την ωφελεί· οι κυριώτεροι της αντίπαλοι είναι κ' οι καλλίτεροι της πελάτες. Χάρη στο άνοιχτο έμπόριο αγοράζει στις φτηνότερες αγορές και πουλεί στις πιο ακριβές. Οι

προστατευτικοί δασμοί, λιγοστεύοντας την εισαγωγή της, δηλαδή όσο αγοράζει, έτσι η Άγγλία θα λιγοστέψουν και την εισαγωγή της, δηλαδή όσο πουλάει. Αν ο ξένος της πουλεί λιγώτερα, ή αγοράζει και λιγώτερα. Η εξαγωγή κρέμαται πολύ στην εισαγωγή. Έπειτα, αν ή Άγγλία βάλει δασμούς, οι ξένοι θα βάλουν ακόμα μεγαλειότερους παρά τώρα, κ' έτσι το έμπόριο θα πηγαίνει χειρότερα και χειρότερα.

M

NANOYPIΣMATA

9

Χαϊδευτικά δεν τραγουδώ.
(τέτοια 'ρτήν ξενιτιά δεν λένε;
και θρήνους και παράπονα
(δεν έμαθα πώς κλαίνε)

Φτωχός πατέρας, της ζωής
το πάλαμα μ' έχει σκληρύνει
μέσ' της καρδιάς τα σύννεφα
σου κρύβω ό,τι έχει μείνει.

Αν πέρης μέσα 'ρτή φωτιά,
παιδάκι μου να μη σε κάψη
ή καυτερή ή φλόγα της.
'ρτά μάτια σου ν' άστράψη.

Αν πέρης μέσ' 'ρτή θάλασσα
την άλμη της να πάρης μόνο,
το βάπτισμα το άνόθειτο
από δάκρυο και πόνο.

Να γίνης άνδρας μιá φορά,
να μη σε πιάνουν μάγια
και την καρδιά σου μπλέξουνε
της γυναίκος τ' άρπάγια!

10

Κάμποι, άνθόσπαρτα βουνά,
κ' ήμερα πλάγια
φέρτε τα λούλουδα ξανά,
φέρτε τα βάρια
να κάνω για τον γιόκα μου ένα στεφάνι
πού κάνει τώρα πίσυχος το νάνι νάνι

Βγάλετε ρόδα ντροπαλά
γαρουφαλάκια
τα γιασεμιά τα άπαλά

και τα ζαμπάνια
νέχουν τα χρώματα έφτά σαν το δόξα ρι
και το καθένα και μαζί καινούρια χάρη

Βιολέτες και βασιλικά,
βγάλετε ζουμπούλια
'σαν μόσχος νάν μυριστικά,
και σαν την πούλια
νάνε όμορφα, σαν βασιλιάς για να τα βάνη
πού κάνει τώρα πίσυχα το νάνι νάνι.

11

Η μοίρες δεν σ' έμοίραναν άκόμη....
κοιμώσου κι όπου είναι τώρα θε ν'άλλθου.
νά, στάθηκαν εκεί 'ρτό σταυροδρόμι
να βροϋν καιρό για σένα λίγο να σκεφθούν.

Έμπρός έλάτε καλομοίρες
με καταγεμισμένες χείρες
από τα δώρα, απ' τα φλωριά.

Η μιá θα είπη του Σολομώντος δόξα,
ή άλλη του Άδράμ θα δώση τα καλά,
ή τρίτη— Στάσου μούψυγε μιá λόξα
από το νήμα— εκείνη τώρα σε φιλά,

Και 'ρτό λαιμό σου να, κρεμάει
κουλούρα που μωσχοβαλάει,
πούχει και κόκκινα αυγά.

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ,

* Το ούρανιον τόξον έτσι λέγεται σε πολλά μέρη της Ελλάδος.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στο γραφείο του «Νουμά» και στο κίσκι της Όμονοίας, πουλιούνται τακόλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τó ένα —κ' ένα φρ. χρ. για το Έξωτερικό :

Του ΨΥΧΑΡΗ : «Τόνειρο του Γιαννίρη» και το «Ταξίδι μου». —Του ΠΑΛΛΗ : «Η Ίλιάδα» τόμοι δυό (Α—Μ).—Του ΦΩΤΙΑΔΗ : «Τό γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννησις». —Του ΦΙΛΗΝΤΑ : «Γραμματική της Ρωμείκης γλώσσας» και «Από τού θρόλου των αιώνων (ποιήματα).

Οι αγοραστές των έπαρχιών πληρώνουν 30 λεπτά ταχυδρομικά για κάθε βιβλίο.

Οι αγοραστές του έξωτερικού δεν πληρώνουν ταχυδρομικά.

τον έκαμε να ξεχάση και τη φηγούρα και κάθε άλλη άνησυχία.

Μπρέ παπαδιά, το στόμα σου απόκρασι μυρίζει! της λέει, κ' εκείνη με τα λόγια αυτά πετάχτηκε από κοντά του, σαν να την κέντησαν σφήκες. Σάστισε στην άρχη που κινούνε να φανερωθή το μυστικό της με ήθε άμέσως στον έαυτό της.

Μπα σε καλό σου, παπα μου, τί έπαθες σήμερα, δε μου λές; Τί κρασί και μασί είνορβύσαι; Η τό 'παθες κ' έαυ σαν μερικές άγκαστρωμένες, που μυρίζονται πράματα που τ' άποθυμούν, κι' άς μή βρίσκονται στο σπίτι;

Αφερίμ, παπαδιά! Αυτό δα μάς έλειπε, να μ' άγκαστρώσης κιόλας. Δε χρειάζεται άλλο τώρα, παρά να φέρης και τη μαμη να με ξεγεννήση.

Αμ λόγια είν' αυτά που μου κουβεντιάζεις, εύλογημένε; Που βρέθηκε το κρασί, και το μυρίστικες;

Τό που βρέθηκε, παπαδιά μου, θά μου τό πής έσύ. Έγώ ξέρω μόνο πώς το στόμα σου μύρισε κρασίλας. Για έλα να σε μυριστώ άκόμη μιá φορά!

Περιμένε με να ξανάρθω κοντά σου, του λέει φεύγοντας, κ' έκλεισε πίσω της τη θύρα με δυνατό βρόντηγμα.

Ο παπές όμως, μ' όλα αυτά τα καμώματα της συμβίας του δε μπορούσε να βγάλη την ύποψία από το κε-

φάλι του. Το στόμα της παπαδιάς μύριζε από κρασί. Η μύτη του δεν τον γελούσε.

Πώς έξηγιούνταν όμως αυτό το μυστήριο; Ο αιδεσιμώτατος πρώτο δεν την ήξερε να πίνη, μιá δλάκερη ζωή την είχε κοντά του. Δεύτερο το κρασί είχε σωθή έδω και τόσες μέρες· το βουσί τό 'χε ιδή και μοναχός που δεν είχε κρασί, και τρίτο ή παπαδιά εκείνης τες δυό μέρες δεν έθγαλε το ποδάρι της δεξ από το κατώφι της θύρας. Και όμως το στόμα της έμύριζε κρασίλας, αυτό πλέον ήταν εγεγονός τετελεσμένο» κατά που λέν κ' οι γραμματιζούμενοι. Και για να μυρίξη το στόμα της κρασίλας, θά πη ότι είχε πιη κρασί βέβαια! Άλλο κανένα θέμα δε μπορούσε να γίνη. Άλλά που τό 'χε βρη τό κρασί ή κυρά πρεσβυτέρα; Έδω ήταν το μυστήριο για τον παπα.

Άρχινάει λοιπόν να σκέφτεται ή αιδεσιμώτατος και να βάνη με το νου του χίλια δυά. Ένοεσιται πώς μέσα στα χίλια δυά αυτά ήταν κ' εκείνα που τον σκότιζε περισσότερο από όλα τ' άλλα, άν, δηλαδή, ή μυρωδιά που 'χε το στόμα της παπαδιάς, είχε καμμιά σκέση με το κρασί, που έλειπε από το λογαριασμό του. «Ας ιδω όμως άκόμη μιá φορά το βουσί, λέει μόνος του ή Παπασπύρος, γιατί προχτές μόνον απ' όξω τό 'χα χτυπήσει, ενώ μπορούσε να 'χη και δέκα και είκοσι δικάδες κρασί και να φαίνεται άδειανό. Για να κατεβή στο κατώι όμως χρειάζονταν

φέτη, και δαδι σκισμένο δεν ήταν στο καλάθι. Πήγε λοιπόν να βρη κανένα μικρό κομμάτικι άνάμεσα στα κούτσουρα, που ήταν κάτω από τη σκάλλα! Άλλά μόλις παραμέρισε ένα κούτσουρο φάνηκε ένα πράμα. Παραμέριξε και δεύτερο και τρίτο και τό τελευταίο και να σου φανερώνεται ή ταμιζάνα.

—«Α τη καημένη τη παπαδιά, που πήγε και τη στούπωσε! λέει ή παπιάς, δίχως να ύποπτευη τίποτε άκόμη. Καλά που δεν την έσπασα!» και λέγοντας αυτά, τράβηξε δεξ την ταμιζάνα. Τη στιγμή που την έθγαλε δεξ όμως γλουγλούκισε το κρασί μέσα, πράμα που δε μπορούσε παρά να το καταλάβη ή παπιάς. Μα περίεργο, λέει, μέσα κατι έχει! Για στάσου να ιδούμε! Την ξεβούλωσε, λοιπόν, και στη θέση του φελαύ έβαλ' αυτές τη μύτη του. Άλλά ή μυρωδιά ήταν ίδια κι' άπαράλλαχη με τη μυρωδιά, που 'χε το στόμα της παπαδιά. Και για να μη του μείνη καμμιά άφιβολία άνέβασε την ταμιζάνα άπάνω στο φως Παίρνει ύπερα ένα ποτήρι κι' άφου τό γιόμισε, άρχινητε να πίνη λίγο λίγο και να βυζάνη σε κάθε ρουφηξιά τα χείλη του και τα μάγουλά του, ως που τα άδειασε. Δεύτερο ποτήρι δεν ήπιε, γιατί με το πρώτο κατάλαβε πώς το κρατί της ταμιζάνας ήταν από το βουσί. Δεν είχε και δραξη να πιη περισσότερο νησιτικός. Και ύπερα τό κρασί που 'χε ή ταμιζάνα, μιá όκιά ήταν και δεν ήταν.

Αυτός λοιπόν είναι ή κλέφτης έ! λέει ή παπιάς κου-